

DIPLOMATISCH WINKELN MET ANNEMIE TURTELBOOM

Een zwarte krullenbol en een zwarte jurk. Of nog: een zwarte krullenbol, een zwarte pantalon en een zwart jasje. Ook al heeft ze een zonnig karakter, Annemie Turtelboom (Open VLD) zweert bij zwart, zwart en nog eens zwart. 'Zo val ik nooit uit de toon', zegt ze. Is het mogelijk om de minister van Binnenlandse Zaken in een kleurtje te steken, zonder dat ze daarbij haar persoonlijkheid verliest? De proef op de som. Door Anja Otte, foto's Koen Bauters, styling Linda Van Waesberge

Als Annemie Turtelboom de heldere toonzal van de Leuvense boetiek Zin binnenwaait, duikt ze onmiddellijk de rekken in. En wat vindt ze er? De Martin Margiela-jurk die ze op dat eigenste moment draagt — zwart, of wat had u gedacht. 'Zoveel moois hier. Maar ook zoveel zwart. Is dat om het me extra moeilijk te maken?' Zoiets. Het maakt de uitdaging er in elk geval niet kleiner om. De minister van Binnenlandse Zaken ziet er altijd onberispelijk uit. Dat geldt voor wel meer van haar collega's, maar toch springt Annemie Turtelboom eruit. Ze draagt bijna alleen Belgische mode en waagt zich daarbij al eens aan bijzondere accenten, zoals een ring met een gigantische nepdiamant of de bokkenpootjes van Margiela, die ze zowel in laars- als in schoenvorm heeft. Maar Turtelbooms kledij valt vooral op omdat ze het consequent bij één kleur houdt. Zwart. Van kop tot teen. Stijlvol zwart, dat wel, maar toch vooral — tja — zwart zwart.

BELGISCH EN ZWART

Is Turtelboom een goth in het diepst van haar gedachten? Heeft ze last van valse bescheidenheid? Of heeft het te maken met jeugd sentiment? Turtelboom behoort tenslotte tot de generatie die opgroeide met de new wave, toen zwart *de rigueur* was. Niets van dat alles, zegt ze. 'Het is gewoon gemakkelijk. Ik kan 's ochtends geen uren voor mijn kleerkast staan om een outfit samen te stellen. Bovendien weet ik vaak niet waar ik in de loop van de dag allemaal ga terechtkomen. Mannelijke politici dragen daarom een pak, ik hou het bij zwart. Zwart is mijn pak. Op de ministerraad of op een receptie, ik val er nooit mee uit de toon.'

'Ik doe jaren met een paar laarzen of een jasje. Daarom hou ik zo van Belgische mode. Een jasje van Ann Demeulemeester is na tien jaar nog niets verouderd. Bovendien is mode een heuse economische sector geworden. In het buitenland kennen ze onze chocolade, onze frieten en onze mode. De Zes van Antwerpen hebben het pad geëffend en nu zijn er heel wat ontwerpers die met mode hun boterham verdienen én mensen aan het werk zetten. Onze academies trekken mensen van over de hele wereld aan. Het mooie is dat die allemaal, zoals Haider Ackermann, typische Antwerpse mode gaan maken, waar ze ook vandaan komen. Dat is toch fantastisch!' Er is nog een reden waarom de minister van Demeulemeester en Margiela houdt: hun collecties ogen behoorlijk zwart. Belgisch en zwart, dat moet Annemie Turtelboom zijn. Gelukkig belet dat niet dat ze zich gewillig onderwerpt aan de opdracht van vandaag. Fluks plukt ze een T-shirt uit het rek. Knalrood, maar een soepel model én een ontwerp van haar favoriet Margiela. Wat later gooit ze het foeterend aan de kant. Het is een

maatje te klein, maar vooral: het is te frivol. 'Dat is voor graatmagere 25-jarigen, maar toch niet voor mij? Weg ermee!'

DE WITTE DOORBRAAK

Voor we het pashokje in trekken, probeert de politica nog een blauwe sjaalcape uit van Coming Soon, een bijlijn van Yamamoto. Ook die valt tegen. Turtelbooms jurk en het gedrapeerde breiwerk vechten een kleine veldslag uit. Die de cape verliest, evenwel niet zonder een hoop blauwe pluusjes achter te laten op Turtelbooms schouders. 'Makkelijk is anders', zegt ze. En hup, weg gaat ook de cape. Hetzelfde lot ondergaat even later ook een petroleumblauwe trui-jurk van Cathy Pill, die — los van de kleur, die is heerlijk — de minister niet echt staat. Opeens ziet het er niet zo goed meer uit voor onze missie. De felgekleurde kledingstukken zijn zo goed als uitgeput in Zin. Bedaard aubergine verwerpt stilste Linda Van Waesberge als een variant van zwart, beige en bruin zijn dan weer te flets voor het type Turtelboom. Zwart — dat het merendeel van de rekken voor deze winter vult — blijft uiteraard uit den boze. Rest: een dieprode couturejurk van Cathy Pill.

We besluiten van strategie te veranderen: Turtelboom krijgt twee witte hemden van Maison Martin Margiela toegestoken. Wit is ook niet echt een kleur, maar ook geen zwart. Proberen dus maar.

Het eerste exemplaar is halflang, met een geplastificeerd accent rond de taille. Annemie Turtelboom krijgt alle knoopjes dicht, het décolleté zit perfect, maar het hemd is duidelijk te klein. Toch ontlokt het goedkeurend gemompel. Op een of andere manier doet dit Turtelbooms gezicht recht aan. 'Ik ben nochtans geen hemdenmens. Ik heb er thuis een van Margiela en ik doe het zelden aan', zegt ze. 'Soit, het is toch te klein.' Bovendien doet het prijskaartje zelfs een minister schrikken.

Nummer twee, een oversized hemd met asymmetrische kraag, is dan weer liefde op het eerste gezicht, ook al valt het hemd bijzonder ruim uit. Een zwarte riem brengt soelaas. Zo valt het hemd perfect. Zowel met een kokerrok als met een broek van AF Vandevorst — zwart, maar dat mag vanwege de witte top — is het silhouet af. Veel eleganter dan dit bestaat niet. De minister monstert zichzelf in de spiegel en glundert. Voor het eerst. 'Als het zo knap is, dan kan het', zegt ze. Een doorbraak. Kleur is een optie geworden.

'Dit hemd zit ook veel comfortabeler dan het vorige. Dit blijft voor mij toch wel de basisvoorwaarde. Als je zulke lange uren klopt als ik, is het laatste wat je wilt een kledingstuk dat knelt of een bloes waarvan je constant moet checken of ze niet scheef zit. Dat wil je geen 16 uur meemaken.'

Waar is trouwens Turtelbooms zwarte bril gebleven? Ze lacht. 'Die was eens aan vervanging toe, vond ik, maar toen ik me vertoonde met mijn nieuwe rode Theobril zei iedereen: *dat is Annemie niet meer*. Moet ik nu levenslang door met dezelfde bril, vroeg ik me af. Omdat ik lensmoe was, heb ik toen maar gekozen voor een laserbehandeling. Lekker makkelijk trouwens, nu kan ik de kinderen ook zien tijdens het zwemmen.'

MONUMENTALE PRINSES

Tijd voor het serieuze werk. De rode Cathy Pill-jurk heeft de minister de hele tijd hangen aan te kijken, pronkend met haar superieure lijnenspel. De minister heeft het stuk al van dichtbij en van ver bewonderd, nu is het tijd om het aan te trekken. Met het brede voorpand lijkt de jurk aanvankelijk een eigen leven te leiden, onafhankelijk van de draagster. Door achteraan een lintje aan te spannen valt ze echter in de juiste plooi. Het voorpand wordt subtiel in drie delen verdeeld, aan beide zijden van het lichaam komen brede mouwvleugels te voorschijn, waar de eigenlijke mouwen voorwaarts uitsteken. Het geeft de minister de allure van een prinses van het flamboyante type, maar het geheel heeft iets monumentaals. Draagbaarheid was duidelijk niet de eerste bekommernis bij het ontwerp.

Een prachtstuk, zegt Turtelboom, maar tegelijk zet ze het op een prullen. 'Dit kan ik toch niet dragen! Stel je voor dat ik een persconferentie geef in deze jurk.' Inderdaad, in die omstandigheden kun je moeilijk van de aanwezigen vragen dat ze luisteren. Daarvoor is de verblindende groot. Maar misschien kan het toch voor een bijzondere gelegenheid, pakweg een receptie op het koninklijk paleis, proberen we. 'Ga weg! Ik blijf toch nog altijd maar gewoon een minister.' Met deze jurk zet je de echte prinsessen te veel in de schaduw, begrijpen we. 'Trouwens, het laatste wat ik wil, is bekendstaan als "die met haar kleren". Dit is een pronkjurk. Zoiets koop ik niet. Begrijp me niet verkeerd: ik vind dit mooi, het is alleen niet...'

Zwart?

'Functioneel.'

En als de jurk nu zwart was?

'Dan zou ze al meteen wat functioneler zijn, niet? Ik begrijp ondertussen trouwens beter waarom ik zwart draag. Met zwart kun je al wat verder gaan in de ontwerpen. Meer uitgesproken modellen worden vanzelf wat soberder in het zwart.'

Hebben we dan helemaal niks bereikt? Toch wel, zo blijkt. Schrik dus niet als u binnenkort Annemie Turtelboom met een wit hemd en zwarte riem ziet.

www.zin-leuven.be

